

Окакура Какузо

Біографія

Окакура Какузо народився 14 лютого 1863 , також відомий як Окакура Тенсін, був японським ученим і мистецтвознавцем, який в епоху Реставрації Мейдзі захищав традиційні форми, звичаї та вірування. За межами Японії він найбільше відомий своєю книгою "Книга чаю: японська гармонія мистецтва, культури та простого життя" (1906). Написана англійською мовою після російсько-японської війни, вона засуджувала західні карикатури на японців і азіатів загалом і висловлювала побоювання, що Японія завоювала повагу лише в тій мірі, в якій вона прийняла варварство західного мілітаризму.

Другий син Окакури Кан'емона, колишнього скарбника домену Фукуї, який став торговцем шовком, і другої дружини Кан'емона, Какузо, був названий на честь кутового складу, в якому він народився, але пізніше змінив написання свого імені на різні кандзі, що означають "пробуджений хлопчик".

Окакура вивчив англійську, коли відвідував школу, яку керував християнський місіонер, доктор Джеймс Кертис Хепберн, за системою романізації Хепберна. У 15 років він вступив до нещодавно перейменованого Токійського Імперського університету, де вперше познайомився та навчався під керівництвом історика мистецтва Ернеста Феноллоси, який отримав освіту в Гарварді.

У 1886 році Окакура став секретарем міністра освіти і був призначений відповідальним за музичні справи. Пізніше в тому ж році його призначили до Імперської художньої комісії та відправили за кордон для вивчення образотворчого мистецтва в західному світі. Після повернення з Європи та Сполучених Штатів у 1887 році він допоміг заснувати, а через рік став директором Токійської школи образотворчих мистецтв.

Нова мистецька школа представляла собою "першу серйозну реакцію на безжиттєвий консерватизм" традиціоналістів і "так само ненатхненну імітацію західного мистецтва", яку підтримували ранні ентузіасти Мейдзі. Обмежуючись більш симпатичними аспектами мистецтва на Заході, у школі та в новому періодичному виданні Кокка, Окакура прагнув реабілітувати стародавнє та місцеве мистецтво, вшановуючи їхні ідеали та досліджуючи їхні можливості. Коли в 1897 році стало зрозуміло, що європейським методам слід приділяти все більше уваги в шкільній програмі, він залишив посаду директора. Через шість місяців він відновив спроби, як він це бачив, спиратися на західне мистецтво, не порушуючи національного натхнення, у Ніхон Бідзюцуін (日本美術院, буквально "Японська академія візуальних мистецтв"), заснованій Хасімото Гахо, Йокоямою Тайканом і тридцятьма —сім інших провідних артистів.

У той же час Окакура виступив проти синтоїстського руху Хайбуцу Кішаку, який після реставрації Мейдзі прагнув вигнати буддизм з Японії. Разом з Ернестом

Феноллосою він працював над відновленням пошкоджених буддійських храмів, зображень і текстів.

Окакура був високопоставленим міським жителем, який зберіг міжнародне самосвідомість. Усі свої основні твори він написав англійською мовою. Окакура досліджував традиційне мистецтво Японії та подорожував до Європи, Сполучених Штатів і Китаю, а також прожив два роки в Індії, протягом яких він брав участь у діалозі зі Свами Вівеканандою та Рабіндранатом Тагором. Окакура наголошував на важливості для сучасного світу азійської культури, намагаючись перенести її вплив на сфери мистецтва та літератури, які в його часи були в основному під домінуванням західної культури. У 1906 році Вільям Стерджіс Бігелоу запросив його до Бостонського музею образотворчих мистецтв і став куратором відділу японського та китайського мистецтва в 1910 році.

Помер 2 вересня 1913.